

R O Z M A I T O S C I.

W Sobotę

N^{ro}. 146.

22. Grudnia 1821.

Podróż do Szwajcaryi.

(Ciąg dalszy.)

B a z y l e i a.

Nayprzyjemniejsze ma położenie na brzegu Renu, którego wspaniałe wody w tem miejscu szybkim pędem ku północy swój kierunek biorą. Bazyleia składa się z dwóch miast ogromnym mostem połączonych. Dogodne położenie jego dla handlu nagliło mieszkańców do zakładania rękodzieln i zawiercia związków handlowych z całą Europą.

Katedralny kościół w stylu Gockim wybudowany, bardzo oszpecony został przez to, że go od wierzchu do samego dołu pomalowano kolorem różowym. Mieści on w sobie grobowce wielu sławnych mężów, między innemi Erazma. Przyjemny ten autor żył pośród wieku zamieszek i rewolucy, gdzie się nawzajem ludzkość prześladowała, aby wprowadzić reformę Chrześcijaństwa. Erazm, bezstronnością swoją sciągnął na siebie podeyrzenie obidwóch stron; do zawodu jego życia zastosować można owe Wirgilego: »Latał między ziemią i niebem.« Akademia Bazylei wydała sławnych ludzi, jako to Bangiausza, Buxdorfa, Weinsteina Braci Beknouillow i Ealera sławnych matematyków.

Biblioteka publiczna chociaż nie zbyt wielka, posiada jednak zbiór rzadki dzieł drukowanych w pierwszych czasach wynalezienia sztuki typograficznej; posiada oraz ciekawe rękopisma. Gabinet przyłączony do biblioteki zawiera zbiory petryfikacyi добыtych przez Annoniego w kantonie Bazylejskim, wiele numizmatów, kamieni rzniętych, i starożytności, tudzież piękny zbiór rycin, i obrazów oryginalnych Hoffbeina, urodzonego w tem mieście.

Ustawy przeciwko zbytkom, są najsurowsze zachowane w Szwajcaryi. Jednakże używanie karet nie jest, w Bazylei zabronione, atoli nie wolno nikomu mieć za karetą służącego.

Niema miasta, w któremby ostatnia klasa ludzi szczęśliwszej kosztowała doli. Blask przepychu nierazi oczu nędzarzy, które go używać nie mogą; Bazyleia, jest największem miastem w Szwajcaryi, i zda się, że była nayładniejszą, mogłaby mieścić 100,000 mieszkańców, lecz nie ma więcej nad 14,000. Powodem zmniejszenia ludności jest nieprzyjemność, na jaką cudzoziemcy przed rewolucją wystawieni byli; nie było im wolno żadnego prowadzić handlu, ani najmniejszym trudnić się przemysłem; mieszczańskie, chcieli w swych rękach zatrzymać wszelkie źródła zysku i wszelką władzę. Wprawdzie poznawało to miasto, iż podobne postępowanie nie zgadza się z polityką, lecz iak przekonać upartych, że błędzą? z tamtąd przebiehawszy przez Bienne, ruszyli gościncem, który na przyjemnej płaszczyźnie oblaney rzeką Aarą, po pod ieden bok góry Jara wyciągnięty, prowadzi do Solury.

S o l u r a.

W pięknym położeniu nad rzeką Aarą, w tem miejscu bardzo szeroką, leży to małe lecz ładne miasteczko, otoczone warowniami murowanemi z ciosowego kamienia. Zawiera w sobie 4000 mieszkańców. Okolice tego miasta są bardzo przyjemne i przedstawiają sprzeczne widoki. Miejsce nazwane Pustelnicze, jest nayprzyjemniejszym schronieniem.

Wszyscy mieszkańcy płci mezhiey w tym kantonie od lat 15 do 50 są zapisani do milicyi, których ćwiczą każdej wiosny i jesieni. Przed rewolucyą Rząd w Solurze był arystokratyczny. Lecz iaką hadź miał formę, był zawsze i jest dotąd ngruntowany na umiarkowaniu i sprawiedliwości. Naród jest szczęśliwy i spokojny! —

Nasz Autor powróciwszy z Solury do Zurich, obiedzał powtórnie tegoż okolicę, z tamtąd udał się do Zag Stolicy dawnego kantonu tegoż nazwiska. Cała okolica tak jest drzewami owocowemi zasadzona, iż ieden ciągnący się sad kształci. Zug położone jest na brzegu pysznego jeziora, na żyznej równinie.

Ten Kanton, był długo wiernym Domowi Austriackiemu.

Nasz podróżny z towarzyszami swymi użyli przejazdki po Ieziorze, i udali się do Kasnacht, obejrżeli kapliczkę wystawioną na pamiątkę Wilhelma Tell na tym samym miejscu, na którym on tak bolesną miał dla serca swojego przeprawę. Z tamąd udali się ei Panowie Ieziorem Lucerny do miasta tegoż nazwiska.

Lucerna, najpierwszy Kanton katolicki, była pomieszkaniem Nuncjusza Papieżkiego. Ludność w tem mieście jest niewielka, jednakże pomnaża się ciągle. Katedralny i Iezuicki kościół są godne uwagi. W kościele Katedralnym znajdują się pyszne organy, których środkowa piszczałka, ma 40 stop wysokości, a jedną grubości. Mosty; w tem mieście są znaczney długości i służą za przechadzkę; są kryte, otwierają się jednak po bokach i odsłaniają najsliczniejszy widok, często są ozdobione malowidłami wystawiającemi Historią starego Testamentu, Szwajcarskie potyczki i. t. p.

Pan Coxe zabrał znajomość z Jenerałem Pfeffer, zostającym w służbie francuzkiej. Ten uprzejmy officer, udzielił naszemu Podróżnemu wiele ciekawych objaśnień dotyczących się miejsc, które obieżdżał. Opisał mu zabawny podział własności, iaki trwa na brzegu zachodnim Zugu. Grónt tegoż należy bowiem do Kantonu Lucerny. Drzewa w górę rosnące do Kantonu Zug, a liście tychże drzew do mieszkańców Schweiz.

Okazał mu na planie doskonale zrobionym, po obu stronach goścince przerzynającego równinę Muotta, w Kantonie Schweiz, kilka rzędów sklepów otwartych, lecz od nikogo nie zamieszkałych, napełnionych jednakże, różnem gatunkiem towarów, których cena jest na tablicy oznaczona. Wolno jest każdemu przechodniowi wejść do sklepu, wziąć towar, którego potrzebuje, i zostawić zapłatę onegoż. Kupiec zaś co wieczora przychodzi pieniądze zabierać i sklep zamknąć. Podług zapewnienia P. Pfeffer, tak rzadko się zdarza, by kto na złe użył tego zaufania w poczciwości, iż mieszkańcy Lardzo za dogodną rzecz mają, nie siedzieć dzień cały daremnie w sklepie i handel z korzyścią prowadzić.

(Dokończenie nastąpi.)

Xiążę Karol Eduard Stuart.

(Dokończenie.)

Eduard słysząc żołnierzy pukających do drzwi, miał tyle przytomności, że sam wstał i drzwi onym otworzył, przez co tem bardziej niebył poznanym. Żołnierze postrzegłszy tylko kobiety, oddalili się, ażeby inne pokoje i wszystkie zakątki domu przetrząsnąć. Wypytywali się starego Mac Leana, ten utrzymywał, że iedynie z swoją panią, iey pokojową, i dwoma mytkami, którzy do Benbikula popłynęli, tu przybył.

To zdarzenie wprowadziło w taką niespokojność Lady, że wysłała Xiążęcia do Sekretarza Baronetta A. Przebywał ón tam szczęśliwie aż do d. 16, gdzie go znowu nowe podróże i nowe niebezpieczeństwa oczekiwaly.

Wiść o przybyciu Eduarda, iego przebraniu i miejscu przebywania, rozszerzyła się prawie po całej wyspie. Szczęśliwym zdarzeniem nadszedł M. Mac Donald Kinsborough do owego Sekretarza, gdzie także przyjaciółka Xiążęcia przybyła, która odkrywszy mu Eduarda przebranie, okazała tyle, iż szlachetny Mac Donald ofiarował mu swój dom i swoje usługi.

Teraz Xiążę będąc inż uleczonym przyszedł znowu do sił. Kinsborough o 10 mil był oddalony od miejsca iego ostatniego pobytu, pieszo puscili się w drogę, a Mac Donald zaledwie mógł za nim zdążyć. Przebywał ón w bród rzeki i tylko złe obeyscie się z kobiecemi sukniemi, mogło go być wydać.

Xiążę miał w Kinsborough tylko ieden dzień spoczynku. Lady przybyła do niego w. d. 17. i zaklinała go, aby iak najszybciej uchodził. Dowiedziano się o iego przebraniu za kobietę, i śledzono go z największą usilnością. M. Mac Donald, dał mu swoy ubior, naymnie szalupę i wyprawia go do M. Mac Donald do Raza, który przyjął go z naywyższą oznaką uszanowania i przychylności.

Eduard dowiadywał się o swoich przyjaciółach Sulwanie, i O'Neilu, ale iak na nieszczęście niebyli tam widzianymi, rozeszła się tylko pogłoska, że Suliwan siadł na okręt Francuzki.

Xiążę trzy dni przepędził w Raza nie mając żadnych widokow doczekania się okrętu do swojej zeglugi. Czwartego dnia puścił się znowu do wyspy Skye w celu udania się do starego Lorda Ruion, od ktorego podług

zapewnienia Mac Leoda miał się spodziewać pomocy. Przebywszy szczęśliwie tę niebezpieczną żeglugę, puścił się pieszo w drogę 30 mil wynoszącą tylko w towarzystwie poczciwego maytha. Niosąc swój tłumoczek z bielizną i żywnością na plecach, nie pozwolił nawet ulżyć tego ciężaru swojemu towarzyszowi. Obadwaj nie wiedzieli drogi. —

Eduard napotkawszy w ciągu swojej podróży Szlachcica pytał o drogę ten widząc go niegdyś na czele zwyciężkiego woyska, zapytał go, czyli nie jest Xiążęciem? — Eduard strwożony, — zważywszy, że Szlachcica tylko jednego ma z sobą służącego, przyznał i zbliżył się ku niemu z postanowieniem zabić lancuchem, który w ręku trzymał, lub zostać zabitym.

„Stoy Xiążę!“ zawoła Szlachcic: „nie-masz nademnie wierniejszego przyjaciela!“

Eduard poznał w nim walecznego Kapitana Mac Leoda, który oświadczył się za-prowadzić go do M. Knion. Opowiedział mu o uwięzieniu Suliwana i O'Neila na wyspie Uist*); zaś Lady Mac Donald, M. Mac Donald of Kingsborough i urzędnika Baroneta. A na wyspie Skye, wiadomość ta o nieszczęściu przyjaciół jego pograżyła go w niewiemy smutek.

Stary Laird poznał zaraz Xięcia, i zalewając się łzami padł do nog jego. Poruszony Xiążę podjął go; szanowny staruszek opowiedział mu, że na tej wyspie nie jest bezpiecznym i tylko jedną noc tu przenocować może. „Iednakże spodziewam się“ dodał Laird „znaleść tyle sposobu, że się Wasza Królewicowska Mość do Lochabaru dostaniesz, gdzie na łonie przyjaciół bezpieczny, będziesz mógł oczekiwać okrętu, na którymbyś do Francji popłynął.“ Kapitan Mac Leod żegnając Xięcia oświadczył mu, iż umyślnie odda się w niewolę, ażeby wprowadził nie-przyjaciela w błąd, fałszywe o Xięciu rozsiewając włości, a przez to ułatwić ucieczkę jego. Nadaremne były usiłowania Xiążęcia, ażeby Kapitana Mac Leoda odwieść od tego przedsięwzięcia — nie dał on się przekonać, wykonał swój szlachetny zamysł i iemu to

iedynie Xiążę winien szczęśliwą przeprawę do Lochabaru.

Pocziwy staruszek był towarzyszem prze-prawy Eduarda i nie opuścił go wprzody, dopoki go nieporucił domowi przyjacielskiemu w którym bezpiecznie zostawał. — Nieszczęście przesładujące wszystkich przyjaciół Stuartów chciało, ażeby i ow godny staruszek wraz z swoimi towarzyszami, podczas powrotu swego, dostał się w ręce nieprzyjacielskie.

Eduard siedm dni zostawał pomiędzy przyjaciółmi swoimi pokolenia Morat. Posłaniec wysłany do Lochabaru przyniósł Xięciu list od walecznego Donald Mac Donald of Lochgarie. Ow niepokonany wodz wezwał Xiążęcia do Lochabaru, donosząc mu, iż znajdzie tam acz nie liczną lecz mężstwem straszną dla nieprzyjaciela garstkę mieszkanców gór, gotowych ostatnią kroplę krwi na jego obronę przelać, dopoki bezpiecznie do Francji nie powroci.

Xiążę przebrany za Szkota natychmiast puscł się w drogę, przebył szczęśliwie górę Morat i stanął dnia 18. Lipca w Lochabaru, gdzie go Lochgarin na czele stu walecznych gór mieszkanców z najbliższym powitał uczuciem.

Błąkając się z tą małą wierną sobie garstką go górach, oszukał czuyność liczne go nie-przyjaciela.

Iednakże dłużej nie będąc już bezpiecznym w Lochabaru, udał się do Badenoch tam zastał M. Lochiela i M. Mac Donald of Barisdale. Lekarz Cameron, brat jego i inni znajdowali się także podczas. W iaskini, miejscu zwyczajnego ich zgromadzenia, znaleźli się znowu — co za poruszająca scena? która wszystkim przytomnym żył wyciskana.

Podczas ich pobytu w Badenoch trafiały się częste utarczki pomiędzy ludźmi Xięcia i pojedynczymi stronnikami nieprzyjacielskimi. Niektorzy z przyjaciół jego poległi — nakoniec gdy już nie mogli się w większej liczbie iak po dwóch lub trzech pokazywać przecie brouili się utrzymując związek za pomocą postanców. Wielu z nich dostało się w ręce nieprzyjacielskie; przecież żaden nie wydał swojego Władey.

Ku kencowi Sierpnia dowiedział się Xiążę i jego przyjaciele że dwa Francuzkie wojenne okręty z St. Malo do Anglii popłynęły. Ieden z tych okrętów nazywał się Szczęśliwy o 30 działach i 300 żołnierzach; a drugi Xiążę Conti o 22 działach i 140

*) Inaczej się rzecz miała, gdyż Suliwan wyładował w Sierpniu na rybackim bacie w Blankenberg między Bruges i Ostende i udał się do Versailles w celu uwiadomienia dworu Francuskiego o losie Eduarda — O'Neil zaś dostawszy się w niewolę, w zamku Edimbourg osadzony, nakoniec iako Officer Francuzki na słowo honoru puszczony został.

woźnierzach — wyprowadzono one z Francji w celu wyszukania Xięcia i towarzysza jego. Okrety te zawinęły — szczęśliwie przecucie! — do Loch na neugh, gdzie Xiążę pierwszy raz na Szkockiej stanął ziemi. —

Wspaniałomyślny Eduard niechciał się na okręt, dopóki wszyscy jego przyjaciele i dzielący nieszczęście jego, których można było zgromadzić, niebyli na pokładzie. Ukrywał on się z największym utrudzeniem i niebezpieczeństwem częścią w okolicach Arisaig, częścią w samym mieście od 6 do 19 Września i szczęściem przecie nie był dostrzeżonym. Nadaremnie usiłował wierny Lochiel i inni przyjaciele jego pokonać to szlachetne acz niebezpieczne postanowienie. — „Nie“ odezwał się Xiążę. „Nigdy mi tego lud mój nie zarzuci, żem go opuszczył, iak niegdyś mój oyciec *) — ia ostatni dopiero kray ten opuszczę, żaden człowiek niech nie będzie poświęcony, koregobym mógł uratować!“

Nakoniec 19. Września widząc, iż już wszyscy się znajdowali, których śmierć albo niewola nie zagarnęła, lub którzy się niepoddali nieprzyjacielowi, wstąpił Xiążę w towarzystwie dwudziestu pięciu Szlachty, i sto siedm innych osób na pokład okrętu Szczęśliwy zwanego, iakoż istotnie żegluga ich pomimo licznie krążących okrętów Angielskich była szczęśliwa. —

Podczas gdy około brzegów Kornwalis krążyli, scigał ich okręt wojenny Angielski; jednakże gesta mgła zakryła ich i przed tem niebezpieczeństwem.

Dnia 29. zawinęli do portu w Roskoff pod Morlair, a Xiążę wysiadł na ląd. — Tu ułęknięwszy dziękował opatrności za cudowne siebie uratowanie.

Ubior Xięcia i inney Szlachty od czasu bitwy pod Kulloden nieodmieniony smutne tylko wystawiał łachy. — Pospieszyl on do Paryża, a ztamtąd do Fontainebleau do Krola, który go uprzecznie powitał.

Godny uwagi przykład uratowania ludzi.

Gazety Amerykańskie umieściły uwagi godny przykład uratowania ludzi. — Szlop the rising sun napotkał dnia 5 Września na mo-

rzez statek przewrocony; ażeby bliższą o tem powziąć wiadomość, przerąbano duo owego statku, w tym usłyszano z zadumieniem słaby głos: Kto tam? — dochodzono rzeczy bliżej, co by to znaczenie miało i znaleziono Mulatkę 22 lat mającą. — Statek ow podług iey powieści był z Charlestonu nazywający się gocieta Blake winem i ruchomosciami naładowany i w gwałtowney burzy rozbity — Mulatka owa Pani Maria Halden, która z siostrzeńcem kapitana Hutsch właśnie w chwili rozbicia znajdowała się pod pokładem okrętu, gdzie jednak to dziecko woda załata; twierdziła ona, że bałwany morskie uniosły 7 maytkow, jeżeli jeszcze nieznaydowali się niektorzy z nich w przodzie okrętu; ten został natychmiast odbitym, lecz nie znaleziono tam żadnego człowieka, tylko psa, który wraz z ową Mulatką tym tak cudownym sposobem z tego pływającego grobu po wycierpianey przez 48 godzin śmiertelney trwodze, uratowany został, oboje w do-brem znajdują się zdrowiu. —

Wiadomości Warszawskie. *)

(Z dnia 24. Listopada.) Od kilku tygodni znajduie się w Warszawie przebieżdżający Pastor Angielski. Jest przy nim także inna rodzina złożona z kilku osób. Słychać, iż ten Pastor należy do Towarzystwa nawracającego Izraelitów do wiary Chrześcijańskiej. Cała ta rodzina i iey domownicy żyją przykładowie i pobożnie, po trzykroć na dzień przed iedzeniem spiewają psalmy. W Niedzielę wstrzymują się od wszelkiej chociaż najmniejszey pracy a nawet od zabaw.

(Z dnia 26. Listopada.) Bacność Doradców celnych dostrzegła, iż parobek piwowarski (bez wiadomości swego Pana) niedawno w prożnych beczkach od piwa przewoził przez rogatki Wołskie, perkałe należące do przekupnia chcącego tym sposobem uniknąć opłaty celney. — Nieco dawniej również dostrzeżono, iż stara służąca często przez rogatki przenosiła w konewkach zawieszonych na stągwiach niby wodę ze studni, lecz niebyła to woda ale arak.

*) Po bitwie pod Dublain 1716.

*) Z Kurjera Warszawskiego.